

hází do cesty různé lidi v naději, že se jim nějakým zázrakem otevřou, ačkoli nesnáším naslouchátka a nemluví. Vzhledem k tomu, že komunikuju výhradně písemně a naslouchátka moc často nenosím, se můj společenský okruh významně zmenšil, ale upřímně? Na nic víc bych ani neměl kapacitu. Víím, že mě má Aiden rád a myslí to dobře, ale už zachází příliš daleko.

Rád bych porotě připomněl, že tohle není poprvé, co na mě Aiden pověsil nějakou holku, které se čirou náhodou zapomněl zmínit, že neslyším, píšu do chatu.

Freya se k němu otočí a dá mu jednu za uši. „Říkala jsem ti, abys s tím přestal.“

„Vždyť jsem to udělal jen jednou!“ brání se Aiden.

Ry nepotřebuje žádnou dohazovačku, připomene mu. Vždyť se na něj podívej. S ním se vyspí každá, kdykoli si to zamane.

My ostatní se ošijeme, každý z jiného důvodu. Já nesnáším, když sestra mluví o tom, že se můžu s někým vyspat. Ren nesnáší poslouchat o tom, jak se jeho bratr může s někým vyspat. A Aiden každopádně nesnáší, jak uznale jeho manželka mluví o sexappealu jejího vlastního bratra.

Než k tomu však stačí dodat cokoli dalšího, mé periferní vidění – na něž se posledních pár let spoléhám víc než kdy dřív – mě přiměje pootočit se doleva.

Willa stojí jen pár kroků od nás a nevěřícně na nás civí. „Pane profesore?“ hlesne tiše. Skoro ji neslyším, ale pohled na její rty mluví za vše.

Bože, ty její rty. Jsou tak úžasně plné, jako by ji do nich štípala včela, a přitom neuvěřitelně jemné. Strašně mě vytáčí, že abych jí rozuměl, musím zírat na její plná ústa. Zvláště když teď víím, že mě nenávidí z dobrého důvodu. Kdybych si pořád myslel, že jen pro nic za nic, bylo by daleko snazší nesnášet ji taky. Ale ona mě nenávidí, protože si myslí, že jsem ji ignoroval jako nějaký pitomec.

Teď je o moc, o moc těžší ji nenávidět.

„Willo, zdravím tě!“ řekne Aiden a pokusí se zvednout, ale Freya ho strhne zpět a probodne ho vražedným pohledem, takže zase pomalu dosedne na lavici.

Willa mezi námi téká pohledem. „Páni.“

„Není to, jak to vypadá,“ řekne Aiden a pootočí se tak, abych mohl odezírat. Aspoň myslím, že řekl tohle, ale odezírání je jednak dost složité – i s tím, že něco málo slyším – a jednak to řekl téměř běžnou konverzační rychlostí, ne pomalu, jak bych potřeboval. Je pro mě příliš těžké ho sledovat. Podívám se na Freyu a zakroutím hlavou. Ona se hned chopí telefonu a píše mi do našeho soukromého chatu, co Aiden říkal.

Poslouchej, Willo, já víím, že jsem ti to s těmi poznámkami neulehčil, a chápu, že musíš být zmatená z toho, že zrovna Ryder je dostává, když tobě jsem je nedal, ale jde o to, že...

Willa se rozmáchne rukama a přeruší ho. Freya mi píše i její slova.

Vaše vysvětlení si radši nechám ujít. Dal jste mi už dostatečně jasně najevo, že ačkoli si tenhle kluk zaslouží zvláštní zacházení, já se musím postarat sama o sebe.

Za Willou postává nějaká dlouhonohá blondýna, která se na Aidená nesouhlasně zamračí a vmete mu do tváře cosi, co podle mě obsahuje i slovo *zmrde*. Jenže i ona mluví rychle, takže ji nestíhám. Ren dá Freye najevo, že si toho všiml, taky vytáhne telefon a píše mi, co říká ona.

Nemyslíte, že dívky, které se rozhodly pro sport, to mají dost těžké i tak? Každý profesor nám sám od sebe dá, co potřebujeme, aniž by nás nutil o to prosit. Až dosud jsem žila v domněnání, že být slušným člověkem není zas až taková dřina, ale setkání s vámi mě rozhodně vyvedlo z omylu. Táhněte k čertu. Pěkný večer.

Než kdokoli z nás stačí být jen začít s vysvětlováním, vysoká blondýna popadne Willu za paži, otočí se a jdou pryč.

Ren odloží telefon a ohromeně zatleská. „Páni.“

Aiden si přejede rukou po obličeji.

Freya mu vezme pivo, dopije ho, otře si pusou hřbetem ruky a napíše: *Řekla jsem to už mockrát a řeknu to znovu. Chlapi jsou idioti. Připomněl bys mi, proč jsem si tě vlastně brala?*

Aiden svěsí hlavu nad stůl a odpoví do skupinového chatu: *Dobrá otázka.*

Na začátku hodiny mi v nohách mravenčí nervozitou. Je to už téměř k smíchu, ale jediné volné místo v celé aule zbývá vedle mě. *Už zase.* Aiden zrovna žvaní něco o vzorečku, který jsem pochopil už večer během přípravy na seminář. Vtom se dolů po rampě rozběhne Willa. Batoh jí nadsakuje skoro stejně jako rozčuchané vlasy, které jako by se neuměly rozhodnout, jestli se jen vlnit, nebo stáčet do kudrn.

Na sobě má teplákovou soupravu, v níž se její tělo doslova ztrácí. Vypadá udýchaně, což s ohledem na její skvělou formu znamená, že pravděpodobně musela celou cestu do auly běžet. Pomalu se zastaví u volného místa vedle mě. Aiden dál přednáší a její pozdní příchod nechává záměrně bez povšimnutí.

Willa mi věnuje pohled plný nenávisti a hnědé zorničky se jí znovu podbarví rudým vztekem. Kdyby z ní mohly sršet plameny, určitě bych si odnesl pár popálenin.

Je popuzená a naštvaná, což mě baví daleko víc, než by mělo.

Poté, co jsem přišel o většinu sluchu, jsem se rozloučil s věcmi, které mi přestaly dávat smysl. S hraním hudby, s vrcholovým fotbalem, s divokými večírky ve společnosti kamarádů. Můj společenský život se smrskl na pár přátel a rodinu. Ve volném čase cvičím, chodím na procházky do přírody a učím se. Za ty dva roky jsem nic víc nepotřeboval a ani bych nic víc nezvládl, ale poslední dobou ve mně začal hlodat takový... zvláštní pocit. Jako by mi pod kůží doutnal nový neklid. Úplně nevím, jak tomu rozumět. Možná už se nudím, možná chci víc než dřív, možná jsem se od

té doby, kdy se mi změnil život, někam posunul. Jenže pokud ano... co dál?

Na tyhle složité, tísnivé otázky nemám uspokojivou odpověď. Naskytlo se mi nicméně vítané rozptýlení v podobě Willy Sutterové, rozježené dračice sedící vedle mě, kterou je až neuvěřitelně snadné vyprovokovat. Jsem prostřední ze sedmi dětí, takže o provokování ostatních něco málo vím. Vlastně jsem v tom přeborník.

Záměrně se na ni trochu škodolibě podívám. Jen tak, aby ji to dopálilo.

Zhroutí se na židli vedle mě a hodí na stůl sešit. Podle toho, jak křiví rty, na mě nejspíš něco vrčí. Pak sešit vztekle otevře a položí na něj propisku. Moc z doprovodných zvuků neslyším, ale z jejich pohybů rozhodně sálá velká intenzita.

Málem už bych si její zlost vyčítal, ale vzpomenu si, že onehdy večer nedala mně ani Aidenovi vůbec šanci jí to vysvětlit. Ne že já bych to svedl.

Ne že ona by si to uvědomovala.

Kdybych byl na jejím místě a ty poznámky potřeboval tak zoufale, jak Aiden říkal, nejspíš bych se uklidnil dost na to, abych svého profesora aspoň vyslechl. Měl bych dost rozumu, abych si uvědomil, že jinak nezjistím, co se to vlastně děje, a nezískám to, co potřebuju. Já jsem ovšem prakticky založený člověk s chladnou hlavou. Což Willa Sutterová evidentně není. Nicméně pokud ji horká hlava dál povede ke špatným rozhodnutím a dál uvidí v lidech jen to zlé, je to její problém, ne můj.

Projevil jsem jí dostatečnou empatii tím, že když jsem se po večeri loučil s Aidenem na parkovišti, napsal jsem mu, že jí musí vzniklou situaci vysvětlit, když ji celou způsobil on. Jenže až tak daleko jeho pocit viny nesahá.

Taky máš možnosti, jak komunikovat, Rydere, odepsal mi. *Tak jich využij.*

Šmejď.